

Κυριακή 15η Μαΐου 2022

Κυριακή τοῦ Παραλύτου.

(Ἰω. 5, 1 – 15).

«...ἔγειρε» (Ἰω. 5, 8).

Μέσα στήν ἀναστάσιμη περίοδο πού διατρέχουμε βλέπουμε μία ἀκόμη ἀνάσταση στό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας. Πρόκειται γιά τήν ἀνάσταση τοῦ παραλύτου ἀπό τό κρεβάτι τοῦ πόνου, γιά τήν ἀνάσταση τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀπό τόν τάφο τῆς ἀμαρτίας, γιά τήν ἀνάσταση τῶν Ἰουδαίων ἀπό τό βάραθρο τῆς ἄρνησης τοῦ Θεοῦ καί τῆς κακοπιστίας.

Ἡ πρώτη ἀνάσταση τοῦ παραλύτου ἀπό τό κρεβάτι τῆς ἀναπηρίας καί τοῦ πόνου γίνεται, βεβαίως, μέ τή δύναμη τοῦ Θεανθρώπου ἀλλά καί μέ τή συγκατάθεση τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος ἀνασταίνει τόν παράλυτο ἀπό τή χαμέρπεια τῆς παραλυσίας, ἀφοῦ πρῶτα

ἐξασφαλίζει τήν ἔγκρισή του. Τίποτα δέν χαρίζει ὁ Θεός, ἂν δέν τό θέλει ὁ ἄνθρωπος. Πρῶτα διερευνᾶ τίς προθέσεις καί ὕστερα προχωρᾶ στίς καταθέσεις τῆς ἀπέραντης ἀγάπης Του. Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ γιά τόν ἄνθρωπο στηρίζεται πάνω στό σεβασμό γιά τό πλάσμα Του. Ἀγάπη χωρίς σεβασμό δέν ὑπάρχει. Χωρίς σεβασμό ἡ ἀγάπη γίνεται κτητική, πιεστική, ἀνταποδοτική, ἀποκρουστική. Χωρίς σεβασμό στήν ἐλευθερία τοῦ ἄλλου ἡ ἀγάπη παίρνει περισσότερα ἀπ' αὐτά πού δίνει. Μία ἀγάπη πού δέν ὑπολογίζει τήν ἐλευθερία καί τίς ἐπιλογές τοῦ ἀγαπωμένου γίνεται μία ἀγάπη ὁδοστρωτήρας, γίνεται μία ἀγάπη φυλακή, μία ἀγάπη ψεύτικη καί πλανεύτρα. Μία ἀγάπη πού ἐπιβάλλεται εἶναι μία ἀγάπη πού χάνεται. Ὁ παράλυτος ἀνασταίνεται ἀπό τήν ἀρρώστια του, ἐπειδή ὁ ἴδιος ἐπέτρεψε στόν Παντοδύναμο Θεό νά τόν ἀναστήσει.

«Ἐγειρε», λέγει ὁ Ἰησοῦς στόν παράλυτο γιά νά τοῦ χαρίσει, ἐκτός ἀπό τήν ὑγεία τοῦ

σώματος, καί τήν ἀνάσταση ἀπό τήν ἀμαρτία. Ἡ τριανταοκτάχρονη ἀσθένεια τοῦ παραλύτου δέν κατάφερε νά τόν καθαρίσει ἀπό τή βρωμιά τοῦ ἐγωισμοῦ, τῆς πικρίας, τῆς ὑπεκφυγῆς, τῆς ἀνευθυνότητας, τῆς δειλίας. Βιδωμένος στό κρεβάτι τοῦ πόνου δέν ἤλθε στόν ἑαυτό του. Δέν μαλάκωσε τήν ψυχή του. Οἱ ἄλλοι τοῦ ἔφταιγαν γιά τήν ἀρρώστια του. Ὅταν θεραπεύτηκε, δέν ρώτησε τό ὄνομα τοῦ εὐεργέτη του, γι' αὐτό καί, ὅταν τόν ρώτησαν, δέν ἤξερε νά ἀπαντήσει. Μέ δειλία, ἀνευθυνότητα καί ἀχαριστία μετέθεσε τίς εὐθύνες τῆς παραβίασης τοῦ Σαββάτου σ' Αὐτόν πού τόν βοήθησε. Ἦταν ἀπαραίτητο, λοιπόν, ν' ἀκούσει τό «ἔγειρε» τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Κύριος τόν καλεῖ νά ἀναστηθεῖ ἀπό τόν τάφο τῆς ἀμαρτίας. Αὐτή ἡ ἀνάσταση, ὅμως, δέν μπορεῖ νά γίνει μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ. Γίνεται μόνο μέ τή θέληση καί τήν ἀγωνιστικότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι ὁ Χριστός, ὅταν τόν ξανασυναντάει, τοῦ ἐρμηνεύει τό πρῶτο «ἔγειρε» μέ τό «μηκέτι ἀμάρτανε».

Ἐποια εὐεργεσία καί ἄν λάβουμε στή ζωή μας δέν μᾶς ὠφελεῖ, ἐάν δέν δουλέψουμε γιά τήν ἀνάστασή μας ἀπό τή χαμέρπεια τῆς ἁμαρτίας. Ἡ πραγματική ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ μετάνοια. Χωρίς μετάνοια ὁ ἀνθρώπος ματαιοπονεῖ στά κελιά καί στά βάραιρα τοῦ ψεύδους, τῆς πλάνης καί τῆς αὐταπάτης. Χωρίς μετάνοια κάθε ἀπόλαυση γίνεται βάσανος καί κάθε παροχή γίνεται ἐξάρτηση καί φυλακή. Ὅταν ὁ Χριστός λέγει τό «ἐγείρε», δέν τό λέγει μόνο γιά τό σῶμα. Τό λέγει καί γιά τό πνεῦμα, γιά τήν ψυχή, γιά τήν ἀνάσταση καί τήν κάθαρση τῆς καρδίας.

Τέλος, ὁ Κύριος λέγει τό «ἐγείρε» γιά νά ἀναστήσει, ἐκτός ἀπό τόν παράλυτο, καί τούς Ἰουδαίους ἀπό τή χαράδρα τῆς ἄγνοιας καί τῆς κακοπιστίας. Οἱ Ἰουδαῖοι θεωροῦσαν τούς ἑαυτούς τους εὐσεβεῖς, ἀλλά ἦταν ἀπογυμνωμένοι ἀπό τό πιό πολύτιμο στοιχεῖο τῆς πίστεως, πού εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὁ Κύριος τούς δείχνει πῶς πάνω ἀπό τά «πρέπει» καί τούς κανόνες στέκεται ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος. Τούς

δείχνει πώς πάνω από τή νομομάθεια στέκεται ή φιλανθρωπία. Εἶναι εἰρωνεία κάποιος νά εἶναι νομοταγής, ἀλλά νά εἶναι καί σκληρόκαρδος. Ὁ νόμος εἶναι χρήσιμος μόνον ὅταν ὑπάρχει γιά νά ἐξυπηρετεῖ τόν ἄνθρωπο καί ὄχι γιά νά τόν καταδυναστεύει. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά ἐφαρμόζει τό νόμο μέσω τῆς ἀγάπης καί ὄχι μέσω τοῦ φόβου.

Ἐνα «ἔγειρε» μέ τριπλό νόημα ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τόν Χριστό μας. Μᾶς καλεῖ σέ μία ἀνάσταση ἀπό τήν αὐτάρκειά μας καί σέ μία ἀποδοχή τῆς θεϊκῆς ἀγάπης στή ζωή μας. Μᾶς προτρέπει σέ μία ἀνάσταση ἀπό τή μιζέρια τῶν πτώσεων, τῶν ἐξαρτήσεων, τῶν λαθῶν καί τῶν πλανῶν. Μᾶς περιμένει νά γευτοῦμε μαζί Του τήν ἀνάσταση τῆς ἀληθινῆς θεογνωσίας. Νά γνωρίσουμε τόν Ἴδιο καί ὄχι μόνο τούς κανόνες Του. Μόνον τότε οἱ κανόνες δέν θά εἶναι βαριές χαλκευμένες ἀλυσίδες, ἀλλά μονοπάτια σωτηρίας καί χαρᾶς, τά ὅποια μακάρι νά διαβαίνουμε ὄχι μόνο στήν παρούσα ζωή ἀλλά καί γιά πάντοτε. Ἀμήν.